

SZABADULÁS AZ ÁTKAINKBÓL ÉS AZ ÁLDÁSOK BIRTOKBAVÉTELE

A következő dimenziója a fiúság örökségének az, hogy Isten a názáreti Jézus Krisztusban elvette a mi átkainkat, amelyek a bűn miatt sújtottak bennünket, és helyettük az áldások forrásává tette az életünket. Az átok és áldás öröksége az életünk nagyon sok területét érinti, ezért nagyon fontos megérteni a Biblia tanítását erről a témáról. Úgy látom, hogy sok keresztény fél ehhez a témához hozzányúl, pedig Isten igéje nem akar bennünket semmilyen tekintetben vezetés és világosság nélkül hagyni. Nyissuk ki tehát a szívünket a Szentlélek előtt, hogy be tudjuk fogadni ezeket az igazságokat is!

1. A HELYES PÁROSÍTÁS: ÁTOK-ÁLDÁS ÉS ÜDVÖSSÉG-KÁRHOZAT

A legelső bibliai igazság, amit meg kell értenünk, hogy az átok-áldás ellentétpár nem egyenlő az üdvösség-kárhozat ellentéppárral! Ez egy nagyon-nagyon lényeges dolog! Az átok nem egyenlő a kárhozattal, és az üdvösség nem egyenlő az áldásokkal!

Mit kell tennünk ahhoz, hogy üdvösséget nyerjünk? Semmit! Az üdvösség nem a mi cselekedeteinkből fakad, hanem Jézus Krisztus cselekedeteiből, a golgotai váltságshalálból, amit mi hittel elfogadunk. Mi Krisztus váltságművéhez semmit nem tudunk hozzátenni! Az üdvösségünk tehát nem cselekedetektől függ, hanem a hitünktől. Az üdvösség = 0% cselekedet, 100% kegyelem. Nekünk egyetlen döntésünk van ebben: elfogadjuk-e vagy sem.

Mit kell tennünk ahhoz, hogy elkárhozzunk? Megint csak semmit! Nem azért kárhozzunk el, mert bűnőket követünk el! Hanem mert egy Istentől távoli és vele szembenálló állapotba születtünk bele. Ahhoz semmi megerőltetést nem kell tennünk, hogy elkárhozzunk, mert ha születésünk pillanatától kezdve a halálunkig egy elszigetelt helyen élnénk egy teljesen steril életet, akkor is elkárhoznánk. Mert az üdvösség és a kárhozat is olyan állapot, amely nem a mi cselekedeteinktől függenek. A kárhozat automatikusan van, és csak egyetlen módon juthatunk ki belőle: ha hittel elfogadjuk Isten ingyenes kegyelmét Krisztusban. Tehát kárhozat = 0% cselekedet, 100% adott állapot.

Mit kell tennünk ahhoz, hogy áldásokat kapjunk? Engedelmeskednünk kell Istennek! Az áldás SOHA nincs ingyen! Soha nem azért kapjuk, mert hittel elfogadtuk Krisztust és Istenhez tartozunk! Az áldás 100%-ban a mi cselekedeteinktől függ!

És mikor leszünk átkozottak? Az átkok oka is 100%-ban a mi cselekedeteinkben kereshető, és ez minden esetben az engedetlenség, vagyis az Istennel való szembeszegülés. Rengeteg példát és igeverset fogunk mindezek igazolására áttanulmányozni.

Tehát az áldás lényegileg más, mint a kegyelem, ugyanis a kegyelem ingyen van, azt nem lehet kiérdemelni, azonban az áldások soha nincsenek ingyen, azok mindig az Istennek való engedelmességre érkeznek válaszként. Az átkok pedig az Istennek való engedetlenségre érkeznek válaszként. Ez egy nagyon fontos bibliai alapelv. Sajnos az áldást és a kegyelmet sok hívő összekeveri. Azt gondolják, hogy a kegyelmet ki kell érdemelni jó cselekedetekkel, vallásossággal, a törvények megtartásával, öltözködési vagy kulturális szabályok betartásával, az áldás meg ingyen van, attól függetlenül, hogy hogyan élünk. Hát szeretném elmondani, hogy ez nem így van! A kegyelem ingyenes, az áldás azonban nem ingyenes. A kegyelem Isten műve, amihez mi semmit nem tudunk hozzátenni. Az áldás azonban a mi engedelmességünk következménye. Természetesen ez a másik irányban is ugyanígy működik: az átok lényegileg más, mint a kárhozat. A kárhozat egy állapot, amelybe beleszületünk – mondhatni, ez is ingyen van. Akár tetszik, akár nem, ez van, ezért nem kell nekünk semmit sem tennünk, a kárhozat van magától is, egyszerűen azért, mert az Istennel való közösség nélkül születünk és élünk. Az átok azonban a konkrét engedetlenségünknek, vagyis az Isten kijelentésével és akaratával szembenálló tetteinknek a konkrét következményei. Ezt azért nagyon fontos megértenünk, mert van olyan, hogy egy üdvösséget nyert hívő ember életében átkok

működnek, mert bűnöket tűr meg az életében, de attól még üdvözülni fog. A legdrasztikusabb példa erre az újszövetségből az **ApCsel 5. része**, Anániás és Szafira, akik a gyülekezet tagjai voltak, de hazudtak Istennek, és emiatt meghaltak. A fizikai halál a bűn következtében megjelent átok – de nem a kárhozat! Azt a bibliai a „második halálnak” nevezi, a fizikai halál még nem egyenlő a kárhozattal! Nekem meggyőződésem, hogy Anániás és a felesége üdvözülnek, hiszen Krisztus Testébe tartoztak, de a bűnük miatt átkozottá váltak és meghaltak. Pál apostol az **1Korintus 3:11-15-ben** ezt mondja:

Mert más alapot senki sem vethet a meglévő kivül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.

Jézus Krisztus az életünk fundamentuma, de erre az alapra nekünk kell építkeznünk. A fundamentum ingyen kegyelemből van, ez az üdvösség. De amit ráépítünk, az a mi cselekedeteinktől függ, ezek az áldások, a szolgálatunk, a gyümölcseink. Ezek már nem ingyenesek. És lehet, hogy ezek az utóbbiak nem lesznek maradandóak, lehet, hogy amit építünk, az átkozottá válik, amit a tűz elemészt, de az alap – szerencsére – nem a mi jószágunk, hanem Isten irgalma és ingyenes kegyelme Jézus Krisztusban.

Ha őszinték vagyunk, be kellene ismernünk, hogy ha a mi engedelmisségünktől az üdvösségünk függne, mindannyian elkárhoznánk. De nem az üdvösségünk függ tőle, „csak” az életünk minősége. Az, hogy áldottak vagy átkozottak leszünk-e, hogy amit építünk ebben az életben, megmarad-e vagy megég. És tudomásul kell vennünk azt a tényt, hogy olyan is van, hogy valaki a kárhozatban él, egyáltalán nem törődik Istennel, ennek ellenére áldások jelennek meg az életében, gazdagodik, egészségben él, sikereket ér el. Panaszkodott is emiatt eleget Dávid, tessék elolvasni a panasz- és átokszóltárokat. Isten éppen itt magyarázza el, hogy igen, ilyen tényleg előfordulhat, mert tudomásul kell vennünk, hogy az üdvösségnek a kárhozat az ellentéte, és nem az átok, míg az áldásnak az átok, és nem a kárhozat.

Tehát még egyszer: az üdvösség Isten ingyen kegyelméből van, míg a kárhozat a bűn ingyenes és magától is automatikusan működő következménye, míg az áldás egyáltalán nem ingyenes, hanem az engedelmisségünk gyümölcse, míg az átkok a konkrét bűnös cselekedetek konkrét következményei. Ez a kiindulási alap, méghozzá a biblikus kiindulási alap ebben a témában!

2. AZ ÁTKOK MŰKÖDÉSE

A legfontosabb igevers, amit vezérigeként olvasunk, a **Galata 3:13-14**. Ezzel kell kezdenünk:

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ – azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígérését hit által megkapjuk.

Az, hogy Krisztus „megváltott a törvény átkától” azt jelenti, hogy az Ő váltságshalála, amit mi hittel elfogadunk, lehetővé teszi, hogy végre ne az engedetlenség fia legyünk, hanem képesek legyünk engedelmeskedni. Tehát az, amit Krisztus értünk tett, hogy kegyelemből üdvösséget szerzett nekünk, az teszi lehetővé, hogy mi Isten szerint tudjunk élni, és így áldások között éljünk. Az **Efézus 2:1-9-ben** Pál apostol nagyon világosan beszél erről:

Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fia voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! - és vele együtt

feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban. Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

Ugyanebben a levélben, az **5:6-9-ben** ezzel egészíti ki Pál az előbbieket:

Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. Ne vegyetek tehát részt ezekben. Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteztek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.

Nem mi vagyunk a világosság forrása, hanem Jézus Krisztus! Ő a világ világossága. De a világosságban élve – ami az üdvösség állapota – már nekünk kell cselekednünk úgy, ahogy a világosság fiaihoz illik: jóságban, igazságban, egyenességben.

Nos, mik azok az átkok, amiktől Krisztus megváltott minket, és mik azok az áldások, amelyeket benne megkaptunk? Nézzünk egyetlen ezzel kapcsolatos összefoglaló igeszakaszt az átkok megnyilvánulási formáiról az **5Mózes 28:16-68-ból**. A most következő átkok szó szerint szerepelnek ebben a szakaszban:

- szegénység
- gyümölcstelenség
- meddőség
- zűrzavar a vállalkozásokban
- sikertelenség a mindennapos dolgokban és ügyekben
- kudarc
- különböző fizikai betegségek (sorvadás, láz, gyulladások, fekélyek, vakság)
- rosszindulatú és tartós betegségek, gyógyíthatatlan betegségek
- szellemi betegségek (elmezavar, tébolyodás)
- vereségek az ellenségek előtt
- megcsalattatás (pl. a feleséged megcsal)
- megszegés és megaláztatás
- adósságok
- családi tragédiák

A Bibliában ez mind átok! Még rengeteg van ezen kívül is, az újszövetségben is, később sokról fogunk még olvasni, ez a lista csak amolyan bevezető vagy összefoglaló lista. Nagyon jegyezzétek meg: ezek a dolgok soha nem jöhetnek Isten akaratából és jótetszéséből! Nincs rá példa a Bibliában, hogy ilyen dolgok Istentől származnának! És most Isten akaratáról van szó, nem arról, hogy természetesen Isten az, aki az átkokat a bűneink, az engedetlenségünk, a lázadásunk jogos következményeként mérí ránk. De az átkok a bűn következményei, nem Isten akarata az életünkre nézve! A **Jakab 1:13** nagyon világosan kimondja, hogy Isten soha nem kísért gonossággal vagy bűnnel, az ő eszköztárába nem tartoznak bele ezek a negatív dolgok – ez egyszerűen nem Isten módszere, hanem a Sátán módszere! Amit az előbb felsoroltam, az mind átok, a bűn következménye! Ezek nem véletlenül kialakult események, nem a körülmények rossz találkozásai, nem peches dolgok, nem Istentől való próbák, mert Isten akaratából soha nem jön ránk betegség, adósság vagy kudarc, hanem minden esetben **ATKOK!** Ha pedig mindez átok, akkor két nagyon lényeges dolgot le kell vonnunk következtetésként:

AZ ELSŐ, hogy minden átoknak OKA VAN!

A **Példabeszédek 26:2** ezt mondja:

Miképpen a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképpen ok nélkül való átok nem száll az emberre.

Tehát az átok nem jelentkezik, ha nincs oka. Nem jelentkezik, ha nincs oka! Ez az egyik jelentési síkja ennek az igének. A másik pedig, hogy ahol viszont látjuk az átkok jelenlétét és megnyilvánulásait az ember életében, annak mindig oka is van! És ahhoz, hogy az átok megszűnjön, nem a következményeket vagy az átok megnyilvánulását kell orvosolni, hanem az azt kiváltó okot kell megszüntetni! Ez tehát az első nagyon fontos tanítása a Bibliának az átokról: ok nélkül nincsen átok!

A MÁSİK következtetés, hogy ha ezek a dolgok átkok, és nem szerencsétlenségek, körülmények, peches dolgok vagy véletlenek, akkor ennek van egy hihetetlen következménye: hogy MEGSZÜNTETHETŐK! Hogy nem kell, hogy így is maradjanak ezek a negatív dolgok az életünkben! Ha ezek átkok, akkor ezeken lehet változtatni! Akkor ezeket hatástalanítani lehet! Mert Istennek az átkokra van ellenszere! Az átkokra van megoldása! A názáreti Jézus Krisztus minden átoktól megváltott bennünket, ami azt jelenti, hogy ha látod ezeket a negatív dolgokat az életedben, akkor jusson eszedbe, hogy ezek minden esetben elcserélhető áldásokra! Jézus Krisztusban hit által, és az abból fakadó engedelmesség által minden átok elcserélhető áldásra! Dicsőség Istennek! Ez is az evangélium üzenete! Mert Jézus nem csak azért halt meg a kereszten, hogy az életünk végén majd befogadjanak bennünket a mennybe, hanem azért is, hogy levegye rólunk az átkainkat és áldásokat adjon helyettük! Ezt is tartalmazza a fiak öröksége! Az **Efézus 1:3-5**-ben ezt olvassuk:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt... és előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint.

Akiket fiaivá fogad Isten, azokat a világ minden áldásával megáldja! Vagyis megnyitja előttük az áldások forrását – amihez persze oda kell járulni és abból kell táplálkozni. Természetesen ha valaki a megnyitott forrás mellett lévő pocsolyából szeretne táplálkozni, megteheti – de a forrás számára is elérhető! Ez az üdvösség áldásokat felszabadító következménye. A kárhozatban élő ember számára Isten áldásai még nem elérhetők.

Mielőtt megnéznénk, hogy működik ez a csere, még látnunk kell azt is, hogy minek a következményei az átkok, azaz milyen cselekedetek, indulatok okoznak átkokat az ember életében. Tegyük tehát egy másik felsorolást az előző mellé, hogy mindezek a következmények, amelyeket a Biblia „átkokként” nevez meg, MILYEN OKOKBÓL szállhatnak rá az emberre. Tanulságos ez a lista is – és persze ez is csak egy vázlatos betekintés, de ezt fogjuk később részletesebben is áttanulmányozni. Tehát az átkok forrásai:

5Mózes 27:15 – bálványimádás és okkultizmus

5Mózes 27:16 – a szülők gyalázása (a Tízparancsolatban a nem tisztelése)

5Mózes 27:17 – lopás és mások becsapása

5Mózes 27:18-19 – a kiszolgáltatottak és a szegények kihasználása

5Mózes 27:20-23 – szexuális bűnök

5Mózes 27:24-25 – gyilkosság

5Mózes 28:47-48 – az Isten felé való hálátlanság és az Istennek való szolgálat elmulsztása (!)

Józsua 6:17-18 – az Istennek szentelt dolgok ellopása

Zsoltárok 119:21 – kevélység és gőgösség

Példabeszédek 28:27 – a szegények cserbenhagyása

Jeremiás 17:5 – az emberekben való bízás Isten helyett

Jeremiás 48:10 – Isten dolgainak hanyag végzése

Malakiás 1:12-14 – aki becsapja Istent a hamis, fölöslegből való áldozatával

Malakiás 2:2 – aki nem dicsóítja Istent

Malakiás 3:9 – ha be akarjuk csapni Istent a tizeddel

Máté 25:41-46 – akik nem tettek jót az emberekkel és ezáltal Jézussal (!)

1Korintus 16:22 – „Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott!”

Galata 1:8 – Az evangélium eltorzítása vagy megmásítása

Mindezeket összefoglalja az **5Mózes 28:15**:

Ha nem hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára, ha nem tartod meg, és nem teljesíted minden parancsolatát és rendelkezését, amelyeket ma megparancsolok neked, akkor rád szállnak mindezek az átkok, és kísérni fognak téged.

Ahogy már láttuk, a Krisztusban hit által megnyerhető üdvösség lehetővé teszi a hitből fakadó cselekedeteket, és ez megnyithatja az áldások forrásait az életünkben.

3. A MEGKÖTÖZÖTTSÉGEK KIALAKULÁSA

Az életrendezésben meg fogjuk vizsgálni a leggyakoribb átok-okokat egyenként is. Azért fontos, hogy tisztában legyünk az átkok okaival, mert amikor a következményeit meg akarjuk szüntetni, akkor valójában az okokkal kell felvinnünk a harcot, az okokat kell odavinnünk Jézushoz, hogy bocsássa meg, és az okokat kell a saját életünkéből gyökeresen kitisztítanunk és kivetnünk. A szabadítás soha nem közvetlenül az átok megnyilvánulására, hanem mindig az átok okára irányul, mert ha az ok megszűnik, akkor a következmény is megszűnik. Az átkok bejövételének az oka pedig mindig az Isten elleni lázadásban, a neki való engedetlenségben és a hitetlenségben és a konkrét bűnökben gyökerезik. Sok imádság és erőfeszítés lesz hiábavaló azért, hogy a következményekre koncentrál az okok helyett. Csak egyetlen példa erre, amit nemrég mondtam el valaki nekem: volt egy nagy fájdalommal járó betegsége, ami felett imádkozott egy vezető, és a nagy fájdalmak elmúltak. Azonban a hit és a szabadító imádság is a következményre koncentrált, a fájdalom elmúlására koncentrált. Azonban kis idő múlva visszajöttek a fájások. Ekkor kérdeztem meg engem ez az illető. És ahogy beszélgettünk, kiderült, hogy egyfajta mély félelem és szorongás van az életében, amiről érzi, sőt, ki is mondta, hogy megkötözi őt, és ezt a félelmet nem hozta még Isten elé. Az imádság a tünetekre koncentrált, az átok megnyilvánulását akarta megszüntetni, míg az oka rejtve maradt és érintetlenül maradt. De ahhoz, hogy a fájdalmak, vagyis az átok megnyilvánulása végérvényesen elmúljon, ahhoz ezt a megkötöző félelmet kell megvallani Jézus Krisztusnak, és ebből kell szabadulni. Mert mi nem a félelem lelkét kaptuk, hanem a fiúság lelkét kaptuk, azonban ha a félelem lelke van bennünk, akkor a fiúságé nincsen, és így ki vagyunk szolgáltatva az átkok megjelenésének az életünkben. Úgy tudom, amióta leszámolt ezzel a félelemmel, megszűntek a fájdalmak, és az azt kiváltó súlyos allergia is. Tehát mindig az átkokat kiváltó okokat kell először felismerni, azután beismerni, bűnnek vallani, bocsánatot kérni, elhagyni, és radikálisan kiszakítani az életünkéből. Ennek a módjáról még fogunk beszélni később.

Nagyon lényeges az ilyen életrendezés, mert a legtöbb hívő ember életében ez soha nem történt meg. Sajnos nálunk még nem alakult ki ennek a gyakorlata a gyülekezeteinkben. Örülünk annak, ha valaki hittel elfogadja Krisztust, de az életének feltárása, a bűnök kísérelése, a kötelek néven nevezése és megszakítása ritkán és felületesen történik meg. Ennek pedig az lesz a következménye, hogy erőtlen, gyümölcstelen, átkok között tengődő hívő emberek küszködnek a küszködő gyülekezetekben, és nem szabadulnak fel az áldások forrásai, a természetfeletti hatalom, és mind egyéni, mind közösségi szinten a beszűkülés, a kudarcok, a létszámfogyás – tehát az átkok jellemzőek, és nem a kitágulás, a növekedés, a bővülködés, ami mindig áldás a Bibliában.

Még egy dolgot szeretnék megjegyezni: Isten sokkal kegyelmesebb, mint megérdemelnénk, mert közel sincs annyi átok az életünkben, amennyi bűn. Az átok ugyanis nem a kísértés következménye. Isten nem bunkóz le bennünket azonnal csak azért, mert megkísértettünk, sőt, mert szeret, még akkor sem biztos, hogy az átok megjelenik az életünkben, ha elesünk a kísértésben. A Biblia nem azokat neveziátkozottaknak, akik elesnek, hanem akik benne élnek a bűnben, tehát már jellemző rájuk a bűn, mert beépült az életükbe!

Fontos megértenünk az átkok működésének folyamatát. Ebben a kiindulási ige a **Jakab 1:13-15**

Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.

Tehát Isten soha nem lesz kiindulási pontja semmilyen folyamatnak, ami végül átkot eredményez! Ahogy már mondtam, az egyszerűen nem Isten módszere és célja!

A folyamat első állomása a KÍSÉRTÉS. Spurgeon mondogatta: „azt nem tudjuk megakadályozni, hogy egy madár átszálljon a fejünk felett, de azt igen, hogy fészket rakjon rajta!” A kísértéseket nem tudjuk kiiktatni az életünkből, mert azok nem a mi cselekedeteink, nem is Istenéi, hanem a Sátáné. De mivel a kísértés a Sátán cselekedete, azzal majd neki kell elszámolnia, nem nekünk. Legalábbis addig nem, amíg nem csatlakozunk bele a kísértésbe és nem leszünk partnerei a Sátánnak. A kísértésekhez még nem kapcsolódik átok! Annak ellene lehet és ellene is kell állnunk! (Hogy hogyan, arról lesz egy külön tanítás nemsokára.) Tehát maga a kísértés még nem bűn, nem kell, hogy amiatt lelkiismeret-furdalásunk legyen, hogy valamivel megkísértett bennünket a Sátán. De ha a kísértés MEGFOGAN a szívünkben, az azt jelenti, hogy fertőzöttünk lettünk. Ez a folyamat második állomása. A kísértésből soha nem lesz egyből leuralás vagy megkötöttség, hanem abból fertőzés lesz. Elbukás, elesés, vétkezés, mindegy, hogy nevezzük. Ez sem hoz feltétlenül átkokat az életünkbe. Természetesen hozhat, hiszen egyetlen házasságon kívüli szeretkezés is vezethet akár abortuszig, ami nagyon súlyos és visszafordíthatatlan következményekkel jár – de Isten sok esetben ezen a ponton még visszatartja az átkokat, és kínálja a megbocsátást, a gyógyulást és a helyreállást. És ezen a ponton még nem túl nehéz felállni.

Azonban ha már a kisujját beengedtük a bűnnek az életünkben, nem fog megelégedni ennyivel. A harmadik lépcsője a bukásnak a MEGTŰRÉS ÉS A RACIONALIZÁLÁS. Amikor megmagyarázzuk először magunknak, később aztán egyre többeknek, hogy amit csinálunk, miért nem bűn. Megtűrjük az életünkben a bűnt és békét kötünk a gonosszal. Az Úr Jézus beszél erről a **Lukács 11:21-ben**:

Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben van. (Károli)

Az erős fegyveres itt a Sátán, ez világos a szövegösszefüggésből. És amije van, az egy hamis békesség-érzésben van mindaddig, amíg el nem jön az erősebb fegyveres, Jézus Krisztus. A Sátán tud adni ilyen hamis békességet és biztonságérzést annak, aki kibékül a bűnrel. Azonban ez az állapot már megnyitja az átkok forrását! Itt már azt aratjuk, amit tudatosan vetettünk. És a bűn vetésének mindig átok az aratása! Mert a bűnben maradás itt már tudatos és akaratossá válik. Ez a következő állomás: a TUDATOS BŰN. Amikor már nem lehet tovább magyarázni, tudom, hogy amit csinállok, amit beengedtem, megtűrtem és eddig megmagyaráztam az életemben, az bűn. Sőt, itt már kezdi az ember felismerni az átkokat is a saját életében. De ha ezen a pontos sem történik meg a bűntől való elfordulás, akkor kialakul a folyamat végső fázisa, a MEGSZOKÁS, és az abból fakadó ördögi LEURALÁS. Ezt az állapotot nevezhetjük MEGKÖTÖZÖTTÉGNEK is. És azon túl, hogy a bűn megszokásával kialakul az átkokhoz való hozzászokás is, a megkötöttségeken keresztül a Sátán és a démonok szabadon bejárhatnak az ilyen ember életébe rombolni és fosztogatni. Ez az átkozott élet, amely jó alapra épült, de romhalmazzá lesz az ítélet napján, és sem a boldogságban, sem a boldogulásban nem lehet része ebben az életben sem.

4. A BŰNÖK ÉS AZ ÁTKOK BELÉPÉSI PONTJAI

Ha el akarjuk kerülni az átkokat, akkor éberem kell őrködnünk afelett, hogy a bűnnek ne lehessenek belépési pontjai az életünkbe. Van néhány olyan belépési és támadási pont, amelyet a sátáni erők előszeretettel vesznek célba mindannyiunk életében, és gyakori okai annak, hogy az átkok felfakadhatnak az életünkben. Most néhány ilyen jellemző belépési pontot sorolok fel, hogy tudatosan harcoljunk ezeken a szellemi frontvonalakon a bűn ellen. Mindegyikről lehetne egy-egy külön tanítást adni, de most csak néhány gondolat erejéig tudunk ezekkel foglalkozni.

1. Elégedetlenség

Ez volt az ember bukásának egyik fő oka. Amikor a Sátán megkísértette Évát az Édenben, akkor az Istennel és a saját sorsával szembeni elégedetlenséget helyezte el a szívében. És az ember mindig hajlamos ráharapni erre a csalíra. Az elégedetlenség az egyik fő forrása a szexuális bűnöknek, az anyagi természetű bűnöknek és a szellemi paráznaságnak is. Az elégedetlenség működésének módja az összehasonlítás. Amink van, amit Istentől kaptunk, akár a házastársunkat, akár az egzisztenciális körülményeinket, a gyülekezetünket, bármit, azt a Sátán mindig odaállítja egy általa mutatott másik kép mellé. De ez a kép

mindig hamis. Mi kizárólag egyetlen irányban hasonlíthatunk bármit is az életünkben: a mennyei mintával, amit Isten kijelentéséből ismerünk meg. Azzal szabad és kell is összehasonlítani mindent az életünkben, de ezen kívül minden más sátáni minta, és ha mi ahhoz kezdünk el hasonlítani, abból mindig elégedetlenség fakad, ami megnyitja az életünket a bűnök és az átkok előtt.

Tanuljuk meg az **1Timóteus 6:6-9-et**, amely nagyon egyértelműen figyelmeztet az elégedetlenség negatív következményeire és megadja a megoldást is:

Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel... ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik.

2. Kevélység vagy gőg

Két tipikus példát hadd hozzak arra, hogy a kevélység hogyan nyitja meg az átkok előtt az életünket. Mindkét példa kifejezetten hívőkre vonatkozó bibliai példa.

Az első **Anániás és Szafira** kevélysége, amely abban nyilvánult meg, hogy azt gondolták, „úgyse derül ki”, amit tesznek, hogy becsapják Istent. Ezzel lenézték Istent és a gyülekezetet is. Nagyon vigyázzatok akkor, ha bármikor is megjelenik ez a gondolat a szívetekben, hogy „úgyse derül ki”. Ez a Sátán sugalmazása, amely mindig a bukást hordozza. Mert a bűn az, ami mindig titokban akar maradni, mert addig tud hatni, de ha napfényre hozzuk és megvalljuk, akkor elveszíti az erejét és a hatását.

A másik példa **Dávid király**, aki megkívánta Betsabét, akinek a férje éppen őérte harcolt a hazájától távol, és azt gondolta: „én vagyok a király, megtehetem” Ez a kevélység másik legtipikusabb megnyilvánulása. „Lehet, hogy másnak bűn, másnak tilos, de nekem szabad.” Mert a pozícióm, az erőm, az okosságom, az ügyességem, a kapcsolataim majd megvédenek. Nem fognak megvédeni.

3. Fegyelmezetlenség / az állhatatosság hiánya

Az **5Mózes 32:20** ezt mondja:

Elrejttem arcom előlük, meglátom, mi lesz a végük! Állhatatlan nemzedék ez, fiak, kikben hűség nincs.

A görög „pisztisz” szónak az egyik jelentése a „hit”, a másik pedig a „hűség”. A hitből hűség fakad, a hűségből az engedelmesség, az engedelmességből pedig az áldás. A hűséghez viszont állhatatosságra van szükség, ez pedig két dolgot foglal magában: a kitartást és a fegyelmezettséget. Ha ez a kettő meggyengül, akkor könnyen lép be a bűn az életünkbe.

Miben hiányzik leggyakrabban az életünkben a fegyelmezettség és a kitartás? A legalapvetőbb dolgokban, amelyek az Istennel való kapcsolatunkat megtartják: a csendességben, a bibliatanulmányozásban, a mély imaéletben, a böjtben, a szolgálatban, a tizedben és az adakozásban, a bizonyágtételben. Ha ezekben megingunk, akkor könnyű céltáblái leszünk a Sátánnak.

Egy példát említek a Bibliából: ez Sámson példája. Nagyon felelőtlen és fegyelmezetlen volt a nővel való kapcsolata. És a végén a fegyelmezetlensége folyamatos kísértéseket eredményezett, amibe belefáradt, és Delila levágta a haját, Isten pedig az élete utolsó napjaiig félreállította Sámson. A fegyelmezetlenség kitarja az ajtót a bűnök előtt, és a bűnök nyomában megjelennek az átkok is.

4. Elcsüggedés és keserűség

Ez a Sátán egyik legjobb taktikája. Amikor önként mondunk le a győzelemről. „Nekem úgyse fog sikerülni... Én úgyse szabadulhatok, bűnös vagyok... ez van” A csüggedés koncentrációs hiba. Nem jó helyre fókuszálok, és amit látok, az lassan betölti az egész látómezőmet, és eltakarja előlem az igazságot. Mint amikor a Kánaánt kikémlő kéme meglátták Anák fiait, akik olyan nagyok voltak, hogy eltakarták előlük Istent is, és azt mondták:

Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk... Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékélni, és sírt a nép egész éjjel. (**4Mózes 13:31 és 14:1**)

Ez a csüggedés. A körülmények, az ellenség eltakarja Isten kijelentését és ígését, és elkezdünk nyavalyogni, sírni, hogy „úgyse tudunk... el fogunk veszni...” És bejön a keserűség az életünkbe. Nem hiába figyelmeztet a **Zsidó 12:15**:

Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

A csüggedés és a keserűség az Istentől való elhajláson keresztül jön be, és két fontos jellemzője van: hogy napról-napra növekszik és erősödik, és hogy másokat is fertőz. És ennek a vége pedig a bukás. A tíz kánaáni kém miatt egy egész generáció halt meg a pusztában! Ez átok volt, a legsúlyosabbak közül való!

5. Fáradtság

Van egy történet Dáviddal kapcsolatban, amit nagyon szeretek, mert nagyon emberi. A **2Sámuel 21:15-17-ben** van leírva:

De újból harc tört ki a filiszteusok és Izráel között. Dávid is elment szolgálival együtt, és megütközött a filiszteusokkal. Dávid azonban elfáradt. Akkor Jisbi-Benób, a refáiak leszármazottja, akinek a lándzsája háromszáz sekel súlyú rézből volt, és vadonatúj főszereléssel volt, azt gondolta, hogy leteríti Dávidot. Azonban segítségére sietett Abisaj, Cerújá fia, aki leterítette, és megölte a filiszteust.

Aki harcol, elfárad. Ebben nincs semmi különleges. Dávid is elfáradt. De a Sátán nagyon odafigyel azokra, akik elfáradnak, mert nagyon jól tudja, hogy a fáradt ember gyengébb és sebezhetőbb, mint aki frissen megy a csatába. És a fáradt emberre különösen erős vitézeket küld, speciális felszereléssel. Azonban Dávidnak volt embere, aki megmentette őt, és kivédte azt a támadást, amit Dávid fáradtan már nem biztos, hogy hatástalanítani tudott volna.

A fáradtság veszélyes állapot, Isten nem akarja, hogy kiégjünk! Ezért alapította meg a nyugalomnap intézményét, amelyet minden körülmények között, még a legnehezebb és legelfoglaltabb időszakokban is kötelező volt betartani. A **2Mózes 34:21** ezt mondja:

Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj, még szántáskor és aratáskor is pihenj!

Ez ma azt jelenti, hogy még vizsgaidőszakban is, határidős feladatok leadása előtt is, a legrohanósabb időszakokban is, ünnepek előtt is, amikor pótolni kell a lemaradást, akkor is pihenj, azaz tartsd meg a nyugalomnapot, szenteld oda magad Istennek, mert ez fog felüdíteni. Csak így nem fogsz kiégni, és csak így tudod kikerülni azt a fáradt állapotot, amikor az ellenség könnyen leteríthet. Nagyon sok bűn jön be a túlpörgetett életmódunk miatt, és jönnek az átkok a kapcsolatokba, a családba, a munkába, a Sátán küldi a speciális alakulatait, míg végül el nem bukunk. A pihenés nem fakultatív tevékenység, de nem is naplopás. Hanem a napi rutinból való kikapcsolódás, és az Istennel való közösség felfrissítő erejébe való bekapcsolódás.

6. Unatkozás

Ez az előző ellentéte. Ahogy a munka is csak akkor árt, ha istenünké válik, a pihenés is csak akkor rossz, ha megfertőzi az életünket. Dávid király akkor kívánta meg Betsabét, amikor a háborúzás helyett otthon pihent – mondhatni, unatkozott. Az unalom sok bűn melegágya. Különösen a pornográfia fertőz az unatkozásra keresztül. Ha az embernek szabad energiái vannak, amelyek nincsenek kihasználva, és azokat nem köti le Isten szolgálatára, akkor a Sátán kínálni fogja az alternatívákat. Azt is látni kell, hogy az unalom nagyon ritkán jogos, általában inkább abból fakad, hogy a kötelességeinket és a feladatainkat nincs kedvünk megcsinálni, viszont nem találunk helyettük értelmes elfoglaltságot. A kötelességünk helyett unatkozni

azonban bűn, méghozzá a mulasztás bűne. Viszont ez nem azt jelenti, hogy nem pihenhetünk. A pihenés azonban nem unatkozás, hanem olyan kikapcsolódás, amely feltölt és segít visszakapcsolódni a terhek hordásába és a napi küzdelmekbe.

Lehetne még folytatni ezt a felsorolást is, most csak a legjellemzőbb belépési pontokat soroltam fel. Ha ezek jellemzőek ránk, nagyon sürgősen változtatnunk kell az életmódunkon, különben magunk okozzuk a saját bukásunkat. Ne engedjünk semmilyen támadási felületet védtelenül, hanem öltözzük fel a lelki páncélzatot, éljünk engedelmes és szolgáló életet, és akkor áldások között járhatunk majd.

5. GENERÁCIÓS ÁTKOK

Ez egy nagyon kényes téma, és azután, hogy áttanulmányoztam a Bibliát ebben a témában, arra jutottam, hogy az a tanítás, ami sok karizmatikus közösségre és magyarul kiadott könyvre is jellemző, sajnos nem áll meg. Kevés igehely van, ami ebben eligazít minket, de azt a néhányat meg kell vizsgálnunk, ha biblikusan akarunk gondolkodni ebben a témában.

Az első a Tízparancsolatból van, a **2Mózes 20:5-ből**:

Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is harmad- és negyedízig, ha gyűlölnék engem.

A **4Mózes 14:18** kicsit kiegészítve ismétli meg ezt az alapelvet:

Az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiakat harmad- és negyedízig.

Miért a harmadik, legfeljebb negyedik generáció van említve a generációs átkoknál? Azért, mert ennyi generáció élhet együtt egyszerre. Egy ember általában a nagyszüleit, ritkán a dédszüleit ismeri személyesen, és legfeljebb velük élhet együtt úgy, hogy azoknak a bűne közvetlenül hatással lehessen rá. A halottaktól nekünk nem kell félnünk, az babonáság és okkultizmus, hogy a halottak hatással vannak ránk. A Biblia azt tanítja, csak az élők vannak ránk hatással. Nagyon egyszerű ezt megérteni: ha egy apa alkoholista, akkor az apa alkoholizmusának valószínűleg lesznek közvetlen kihatásai a fia életére nézve is. Így működik a generációs átok. A szülők bűnei hatnak a gyermekeikre. De csak a valóságos tekintélyi láncon keresztül, amihez életre van szükség, valós élő közösségre. A halottak már nem nyúlnak utánunk, ez nem bibliai tanítás! Ha egy nagyszülő okkultizmussal foglalkozott, de az unokája már nem ismerte őt személyesen, akkor a nagyszülő okkultizmusa legfeljebb a szülőkre hathatnak, az unokájára már nem. Vagy ha az előbbi alkoholista példánál maradunk: a szülő elissza a fizetését, és a család az utcára kerül, akkor a gyerek is az apja bűne miatt került az utcára. Ezzel függ össze a másik nagyon lényeges kifejezés ebben az összefüggésben, mégpedig a „megbüntetés”. Ha ugyanis szó szerint fordítjuk le ezeket az igeverseket, akkor az így hangozna: „meglátogatom az atyák bűnéért a fiakat is a harmadik-negyedik generációval bezárólag.” A héber „pákad” nem „büntetést”, hanem „meglátogatást, kontrollt, ellenőrzést és következményeket” jelent.

Mit jelent ez a meglátogatás? Ha egy apa alkoholista, a gyermeke is nagyobb valószínűséggel lesz az, vagy torzul más irányban. És Isten számon tartja azokat a fertőzési pontokat a gyermekek életében, amelyeket a szülők, nagyszülők nyitottak meg. Ezek a pontok sokkal kísérhetőbbek és sebezhetőbbek lesznek a gyermekek, illetve ezeknek a bűnöknek a következményeiből ők is részesülnek, míg azt a szülő abba nem hagyja. Ez egy természetes folyamat. Isten itt azt akarja tudatosítani, hogy a bűneink az utánunk jövő generációkat is fertőzik. Ezért nem csak a magunk életével, hanem a ránk bízottakéval is el kell számolnunk. Ezért ennek az igeszakasznak az iránya éppen fordított, mint amire mi gondolunk: nem arról van szó, hogy a fiak vannak veszélyben 3-4 generációig, hanem hogy mindannyian felelősséggel tartozunk a gyermekeinkért is. Isten azonban ennek a fertőzési lehetőségnek korlátot szab. Azonban amikor az áldások utánunk jövő hatásáról beszél, akkor már nem szab korlátot, mert az áldás határtalanul áradhat a generációkon keresztül.

Ne féljünk attól, hogy Isten igazságtalanul bántana ártatlanokat. Ő nagyon józanul és igazságosan ítél, és nem büntet senkit más bűnei miatt. A generációs átok sem arról szól, hogy mert az apa vétkezett, a fia

viszont nem, akkor is bűnhődnie kell. Ez egyszerűen nem biblikus tanítás, és példát sem találunk rá. Arról van szó, hogy a még élő generációk bűne egy nyitott ajtó a Sátán előtt arra, hogy azon bejöjjön, és a gyermekekre is kiterjessze a bűnt. Ez azonban már a gyermekek személyes felelőssége. Nagyon világosan beszél erről Isten maga az **Ezékiel 18. részében**:

Így szólt hozzám az ÚR igéje:

Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?! Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem fogjátok többé ezt a közmondást mondogatni Izráelben. Mert minden lélek az enyém: az apák lelke is, meg a fiak lelke is az enyém. Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik. Ha valaki igaz, ha törvény és igazság szerint él: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, nem tekint föl Izráel házának bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, és nem közeledik asszonyhoz tisztulása idején, senkivel sem kegyetlenkedik, visszaadja adósának a zálogot, nem rabol el semmit, kenyeréből ad az éhezőknek, és a mezítelent felruházza, uzsorát nem szed, kamatot nem vesz, tartózkodik az álnokságtól, igazságosan ítélik a peres felek között, rendelkezéseim szerint él, törvényeimet megtartja, és hűségesen teljesíti: az ilyen ember igaz, ő élni fog! - így szól az én Uram, az ÚR.

Ha olyan fia születik, aki rabló és vérontó lesz, és csak egyet is elkövet ezekből, bár apja mindezt nem követte el: eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, tisztátalanná teszi felebarátja feleségét, a nyomorulttal és a szegénnyel kegyetlenkedik, mindenfélét rabol, a zálogot nem adja vissza, föltekint a bálványokra, és utálatos dolgokat követ el, uzsorát szed, és kamatot vesz: az ilyen éljen? Nem fog élni! Mivel elkövette mindezeket az utálatos dolgokat, meg kell halnia, vére őt terheli.

Ha valakinek olyan fia születik, aki látja apja vétkeit, amelyeket az elkövet, látja ugyan, de ő maga nem követ el olyanokat: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, nem tekint föl Izráel házának bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, nem kegyetlenkedik senkivel, nem tartja vissza a zálogot, nem rabol el semmit, kenyeréből ad az éhezőknek, és felruházza a mezítelent, tartózkodik az álnokságtól, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeimet teljesíti, és rendelkezéseim szerint él: az ilyen nem hal meg apja bűne miatt, hanem élni fog! Apja azonban, mivel megszarolta és kirabolta embertársát, és csak rosszat tett népe között, meg fog halni bűne miatt!

Ti ezt mondjátok: Miért nem bűnhődik a fiú is az apa bűne miatt? Ez a fiú törvény és igazság szerint él, minden rendelkezésemet megtartja és teljesíti, ezért élni fog. Annak kell meghalnia, aki vétkezett. A fiú nem bűnhődik az apa bűne miatt, az apa sem bűnhődik fia bűne miatt. Az igaz azt kapja, amit igazságáért érdemel, a bűnös pedig azt kapja, amit bűnéért érdemel.

A generációs átok tehát sokkal inkább a bűn belépési pontjainak átörökítése az idősebb generációk negatív életpéldája és a belőlük fakadó következmények, azaz átkok által. Egyetlen olyan igeszakasz van, ami ennek ellentmondani látszik – és erre az igeversre épül fel a karizmatikusok generációs átokról szóló tanítása – azonban helytelenül. Ez egy újszövetségi igeszakasz, a **Márk 9:17-29**:

A sokaságból így felelt neki valaki: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van; és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékszik, fogát csikorgatja, és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy őrizzék ki, de nem tudták.”

Jézus így válaszolt nekik: „Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elém!” Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékszott. Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkorától. Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!”

Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz.”

Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitelenségemen!”

Amikor meglátta Jézus, hogy összefut a sokaság, ráparancsolt a tisztátalan lélekre ezt mondva neki: „Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!”

Erre az felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgylátszóan sokan azt mondták: vége van.

Jézus azonban kezét megragadva magához térítette, és az felkelt.

Amikor azután Jézus bement egy házba, tanítványai megkérdezték tőle maguk között: „Miért nem tudtuk kiűzni?”

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal.”

Ez sok szempontból érdekes és fontos történet, a betegségekkel, a démoni megszállottsággal és szabadító szolgálattal kapcsolatban is fogunk még erről részletesen beszélni, most csak egyetlen vonatkozását kell megvizsgálnunk. Amikor Jézus megkérdezi, hogy mióta van démon a fiúban, az apa azt válaszolja: „gyermekkora óta”. Egyes fordítások „csecsemőkort” hoznak. Ez a generációs átkok alapigéje, amire felépül az a tanítás, hogy teljesen ártatlanul is lehet valaki démonizált. Azonban tovább bonyolítja a dolgot az, hogy a gyerek épp az apja hite által kapott Jézustól gyógyulást és szabadulást. Tehát nem valószínű, hogy az apja lett volna a megszállottság forrása.

A görögben gyereknek vagy csecsemőnek fordított szó a „paidion”. Ezt a szót a görög NEM az újszülöttekre használja, hanem arra a gyermekre, amely már fenýíthető. Ebből származik a szó is – a „paideuó” kifejezés a „fenýítést” jelenti. Tehát itt a fenýíthető korú gyermekről van szó, vagyis arról, aki már számon kérhető a tettei miatt, vagyis képes arra, hogy tudatosan bűnt kövessen el. Tehát NEM arról van szó, hogy a gyerek a szülei miatt lett démonizált, hanem valamilyen módon a saját bűnössége nyitotta meg a démoni kötelék előtt az ajtót. Nyelvileg is így kell értelmezni ezt az igeszakaszt, és a Biblia teljes összefüggéséből sem igazolható, hogy Isten megengedi azt, hogy démonok uraljanak le egy embert, legyen az akár gyerek, más valaki bűnéért. Ahogy az előbb már láttuk, mindenki a maga bűneiből arat átkot és büntetést, ha a gyermek nem ad rá okot, Isten az apák bűnéért soha nem bünteti a leszármazottakat!

6. ÁTOKBÓL ÁLDÁS: A SZABADULÁS BIRTOKBAVÉTELE

Az áldás-átok az Istennel való engedelmesség függvénye – tehát alapfeltétele az üdvösség-kárhozat rendezése. Vagyis addig, amíg kárhozat alatt vagyunk, nincs értelme az átkok megszüntetésével foglalkoznunk, hiszen hiába dugaszolunk be egy rést az életünk falán, az egész omlik, és egy teljesen új falra van szükségünk. A nulladik lépés tehát mindig a megtérés és a megbékülés Istennel Jézus Krisztusban, hit által! Ha ez az alapfeltétel megvan, akkor van csak értelme az átkokból való szabadulás munkálásának. Azért nagyon fontos, hogy tisztában legyünk a bűnrendezés bibliai módjával, ugyanis sok esetben a hamis bűntudatnak is lehet éppen ez az oka, viszont, van egy sokkal reálisabb veszélye is annak, ha ezen a téren nem szabjuk magunkat Isten kijelentéséhez. Mégpedig az, hogy rajtunk maradnak a bűneink. Hogy azt hisszük, hogy rendeztük, voltaképpen azonban nem szabadultunk fel a bűneink alól! Most tehát áttanulmányozzuk, mit jelent a bűn rendezése egészen gyakorlati módon, azonban mielőtt ezt megtennénk, egy nagyon-nagyon fontos dolgot muszáj még egyszer nyomatékosítani. Mégpedig azt, hogy óriási különbség van a bűn állapota és a bűnös cselekedetek között! Az a csere, amely a golgotai kereszten megtörtént, a mi bűnös állapotunkat változtatja meg egyszer s mindenkorra megigazult állapotúvá. Ez ingyen kegyelemből van, ehhez semmit hozzátenni a magunk cselekedeteivel nem tudunk, ezt hittel kell elfogadnunk. Ez egy hitbeli állapotváltozás. Ez megtörténik velünk, amikor Jézus Krisztust hit által elfogadjuk megváltó Urunkként, és a Szentlélek lakozást vesz az életünkben. Az állapotunk tehát megváltozik. Azonban a cselekedeteinkben nem leszünk büntelenek – remélem ezt mindenki elfogadja, már csak a saját tapasztalatai alapján is. Üdvösséget és Isten előtti megigazulást nyert emberekként is elkövetünk bűnös cselekedeteket. Azonban ettől az állapotunk még nem változik meg, nem fogunk elkárhozni, nem rúgnak ki bennünket az atyai házból, mert ha újonnan születünk, akkor a bűnös tetteinkkel együtt is Isten gyermekei vagyunk. Az állapotunkon ez nem változtat. Azonban azt teljes mértékben meghatározza, hogy áldások vagy átkok között élünk-e, hogy Isten kezében mennyire tudunk eszközökké válni, hogy Isten jelleme és dicsősége már ebben az életben is mennyire tud kiábrázolódni rajtunk. Éppen ezért a bűnös cselekedeteinkkel megváltottakként is kezdenünk kell valamit: meg kell bánnunk és el kell hagynunk. Ennek a módját szeretném most bemutatni a Biblia alapján, mert ezen a téren nagyon felületesek és felelőtlenek vagyunk, és sok nyomorúságnak és átknak nyitunk ajtót vagy engedünk teret az életünkben.

A bűnrendezés hat lépése:

1. LÉPÉS: BŰNISMERET

Nagyon fontos, hogy bűnnek lássuk azt, amit Isten bűnnek tart! Ez ugyanis nem mindig van így. Mivel az Isten nélkül élő emberek maguk döntenek el, hogy mi a jó és mi a rossz, mi bűn és mi nem az, erre a keresztények is nagyon hajlamosak, hiszen mindannyian így nőttünk fel és az újonnan születésünkig mi is így éltünk. És sajnos ez nem mindig változik meg automatikusan a megtérésünk után. Nagyon hajlamosak vagyunk válogatni a bűnök között, és valamiféle szubjektív döntésre vagy érzésre bízni azt, hogy amit csinálunk, és nem égbekiáltó gonoszság, vajon bűn-e vagy sem. A másik, ami meghatározza a gyakorlatban, hogy valami bűn-e az, ha kiderül. Sok keresztény embernek is így hangzik az ide vonatkozó definíciója: „bűn az, ami kiderül”. Amíg nem derül ki, addig nem bűn. Csakhogy ezzel magunkat csapjuk be, és legfeljebb a környezetünket, de sem Istent nem tudjuk becsapni, aki emiatt nem is tud megbocsátani nekünk, sem az átkokat nem tudjuk hatástalanítani az életünkben, sem a Sátánt nem tudjuk becsapni, aki ki fogja használni a mi titkos bűneinket arra, hogy bejárjon az életünkbe és pusztítson, arra hogy vádoljon és akadályozza a szolgálatunkat.

Mi a bűn? Kórusban felelhetnénk: az isten elleni lázadás, az engedetlenség, vagy egyesek talán azt is tudják, hogy a görög kifejezés szó szerint „céltevesztést” jelent. Csakhogy ezek általános és elméleti meghatározások a bűnre. A Biblia másképpen beszél a bűnről. Azt tanítja, hogy a bűnnek nagyon konkrét neve is van: álnokság, árulás, babonáság, bálványimádás, besúgás, árulkodás, ellenségeskedés, engedetlenség a szülők iránt, felfuvalkodás, féltékenykedés, gőg, gyalázatos beszéd, gyilkosság, hálátlanság, hamisság, harag, házasságtörés, hazugság, igazságtalanság, indulatkitörés, irgalmatlanság, irigység, ítélkezés, kapzsiság, káromkodás, képmutatás, kérkedés, kérlelhetetlenség, kíméletlenség, megbízhatatlanság, mértéktelenség, nyereszkeskedés, önzés, paráznaság, pártoskodás, pletykálkodás, rágalmozás, ravaszság, részegeskedés, rosszindulat, szentségtelenség, bűnös szenvedélyek, szeretetlenség, széthúzás, vádaskodás, vakmerőség, varázslás, veszekedés, viszálykodás, a jó cselekedetek és a szolgálat elmulasztása. Ez csak ötven a konkrétan megnevezett bűnök közül, ennél természetesen jóval több van! Jegyezzük meg: a bűnnek mindig van neve! És nekünk néven kell neveznünk, kíméletlenül le kell lepleznünk a bűnöket, ha szabadulni akarunk tőlük. A Sátán mindent megtesz, hogy a bűnök titokban maradjanak, elleplezve, kimondatlanul, rendezetlenül.

Honnan ismerhetjük fel a bűnt? Vagyis miből fakad a helyes bűnismeret?

Két forrása van. Az egyik a Biblia. Isten teljesen világosan és egyértelműen elmondja, hogy mi bűn és mi nem. Hogy mi az Ő akarata, és mi a Sátán hazugsága. A helyes és alapos bűnismerethez helyes és alapos bibliaismeret kell! Akinek ez nincs meg, mármint a bibliaismerete, azt könnyen be tudja csapni a Sátán. De Isten kijelentése minden esetben leleplezi a bűnt! A **Zsidó 4:12** ezt mondja:

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Amikor Pál apostol a törvény és a bűn működéséről beszél a **Róma 7-ben**, akkor világosan elmagyarázza, hogy a törvény, vagyis Isten kijelentése pontosan azért adatott, hogy tudjuk, mi a bűn. A **7. versben** ezt mondja:

A bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!”

Tehát Isten Igéje a bűnismeret egyik forrása.

A másik forrás pedig a Szentlélek. Aki az újonnan születésünkkor templommá szenteli a testünket és az életünk része lesz, és a sokféle tevékenysége között szembesít bennünket a bűneinkkel is.

János 16:8 - *Amikor eljön (a Pártfogó, a Szentlélek), leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.*

Hogy ez működjön, egy nagyon élő és érzékeny kapcsolatra van szükség a bennünk élő Szentlélekkel. Amíg ez megvan, amíg megtartjuk a csendességeinket, imádkozunk, igét olvasunk, ápoljuk az Istennel való szoros közösségünket, addig a bűnök mindig le fognak lepleződni. Amikor azonban eltávolodunk a Bibliától és a Szentlélektől, a bűnök elkezdnek belesimulni az életünkbe, és egyre felismerhetetlenebbek lesznek. Ez viszont sajnos nagyon romboló hatással lesz az életünkre.

2. LÉPÉS: BŰNBÁNAT

A bűn rendezéséhez elengedhetetlen a bűn bánása, vagyis a bűn miatti őszinte megszorodás Isten előtt. Könnyedén vagy rutinból nem lehet „bánni” a bűneinket! Lehet, hogy ez is az érzelmi elsivárosodásunk következménye, de sokan úgy imádkoznak bűnbocsánatért, mintha fogat mosnának. Nincsen benne semmiféle összetörés, nagyon ritkán folynak a könnyek, nagyon ritkán döbbenünk meg a bűneinket, és nagyon ritkán érezzük magunkat igazán megszegyenültnek. És mivel ezek az érzések hiányoznak sok bűnrendezésből, az Isten kegyelméből fakadó öröm és megkönnyebbülés is hiányzik az életünkből. Ritkán érezzük a bűn súlyát, és épp ezért ugyanilyen ritkán érezzük a szabadítás súlyát és csodáját is. És sokszor csak valamiféle nyers rutin marad a bűnbánat, ami aztán könnyen átterjedhet az Istennel való kapcsolat más dimenzióira is.

Ha elolvassuk Dávid vallomását a **Zsoltárok 38:19-ben**, ott is azt látjuk, hogy a bűn megvallása együtt jár a bűn miatti bánkódással és szomorúsággal:

Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.

Pál apostol is ír erről a **2Korintus 7:10-ben**:

...az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre.

A bűnrendezés második lépése tehát a bűnösségünk feletti őszinte megszorodás és a bűn meggyűlölése.

3. LÉPÉS: BŰNVALLÁS ISTEN ELŐTT

A bűn rendezésében ez az a pont, amit mindenki magától értetődőnek tart. Sokan azonban a hat lépésből mindössze ezt az egyet szokták megtenni, ami viszont csak egyetlen lépése, és nem is az első a bűnös tetteinkkel szembeni harcunknak.

Ennek a lépésnek az alapigéje, amit ma már idéztünk, az **1János 1:9**:

Ha elismerjük bűneinket, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten hűséges és igazságos: megbocsátja bűneinket, és teljesen megtisztít bennünket minden gonoszástól.

Itt csak azt szeretném megismételni, hogy Isten ennyit kér és vár el tőlünk: hogy valljuk bűnnek a bűnt, és rendezzük is el Istennel. Ha ezt megtettük, akkor viszont tartsuk magunkat ahhoz, hogy Isten megbocsátott nekünk, és ha a Sátán vádolna vagy megzavarná a lelkiismeretünket, akkor is tartsuk magunkat Isten kijelentett ígéretéhez és hűségéhez, és aszerint éljünk tisztaságban és szentségben, ne az emlékeink vagy az érzéseink szerint!

4. LÉPÉS: BŰNVALLÁS AZ ELŐTT, AKI ELLEN VÉTKEZTÜNK

Az innentől következő lépéseket szoktuk leggyakrabban kispórolni a bűnbánatainkból. A bűnnek ugyanis már láttuk, hogy az egyik legjellemzőbb vonása éppen az, hogy szeretne mindig titokban maradni, az eddigi lépéseket pedig magunknak kell megtennünk, az Istennel való személyes közösségünkben. Biblia, a Szentlélek, imádság, őszinte megszorodás – ez „minden”, ami kell hozzá. Azonban innentől kezdve ki kell lépnünk más emberek elé is.

Tudjátok, számomra az egyik legfurcsább dolog az, hogy a keresztények többsége a bűneit a szent Isten előtt nagyon ritkán szégyelli igazán, a többi hozzá hasonló szentségtelen, gyarló, ugyanolyan bűnös embertársa előtt viszont a legkisebbet is alig meri beismerni, és a föld alá süllyed, ha bármi is kiderül róla. Természetesen megvan ennek is a magyarázata, még ha szomorú magyarázat is. Mégpedig az, hogy az embertársam sokkal realisabb számomra, mint Isten. Ebben is kiderül az, mennyire nem vesszük valóságosnak Istent, a szentségét, hogy gyűlöli a bűnt.

Nos, a bűn rendezésének negyedik lépcsője, hogy miután Istennek megvallottam a bűnömet, attól is bocsánatot kell kérnem, aki ellen vétettem. A bűnöknek igen kicsi százaléka az, amiben nem sérül valaki más is. A legtöbb bűnt mások ellen követjük el, vagy mások is sérülnek a bűneink miatt. Velük is rendezni kell a bűnt, azaz tőlük is bocsánatot kell kérni. Személyesen, őszintén, néven nevezni a bűnt, elismerni és bocsánatot kérni.

Ezzel kapcsolatban szeretnék néhány gyakorlati tanácsot is adni.

A egyik, hogy a bűnrendezésnél is tartsuk be a **Máté 18**-ban lévő szabályt, vagyis először menjünk el személyesen bocsánatot kérni. Ha az illető nem bocsát meg nekünk, akkor azt tanácsolom, erre az igeszakaszra hivatkozva, hogy vegyünk magunk mellé egy-két testvért, és az ő jelenlétükben menjünk el újra bocsánatot kérni, hogy legyen tanúja annak, hogy mi a bűnt el akarjuk rendezni. Ha azonban a károsult nem akar megbocsátani, azzal már ő esik bűnbe, ami emberileg érthető lehetne, de a gyülekezetben nem az, és a gyülekezet vezetőinek segítenie kell a testvérek közötti helyreállást azzal is, hogy az ilyen bocsánatkérésekben és bocsánat adásokban támogatólag a résztvevők mellett állnak.

A másik, hogy azért mindenképpen bocsánatot kell kérnünk, ami valóságos megtett bűnös cselekedet volt, akár kiderült, akár nem. Célszerű azt is rendezni, ami esetleg még nem derült ki, de megtettük. Azonban ha gondolatban vétkezünk valaki ellen, azt nem muszáj és nem is tanácsos minden esetben megvallani a másiknak. Azért – én úgy gondolom – elegendő, ha Istennél kérünk bocsánatot. Ha állandó kísértésforrás valaki egy másik ember számára, például szexuális kísértést jelent, akkor erről beszélhetünk másokkal, akár azzal is, akit ez érint, hogy ne öltözködjön vagy viselkedjen kihívóan, ha azt teszi, mert ezzel gondolati bűnöket okoz bennünk. Ezért természetesen mi vagyunk a felelősek, ne akarjuk ezt áthárítani, de ilyen esetben beszélhetünk róla. De a gondolati bűnök nagy részére én azt tanácsolom, maradjon az Istennel való rendezés keretén belül. Ha azonban bármilyen módon megfogam és cselekedeteket szül, akkor azért mindenképpen bocsánatot kell kérnünk az embertársunktól is.

5. LÉPÉS: A BŰN KÖVETKEZMÉNYEINEK RENDEZÉSE – AMENNYIBEN LEHETSÉGES

Nem csak elméletben kell rendezni a bűneinket, hanem – amit lehet – rendbe is kell hoznunk. Erre sok példa és törvény van a Bibliában, a legrészletesebben a **2Mózes 21-22.** részekben. Itt nagyon sok gyakorlati és konkrét eseten és példán keresztül van felsorolva, hogy miként kell rendeznünk a szándékos bűneink, például a lopás, vagy a hanyagságunk miatti károkat. Általános alapelv, hogy ha anyagi kárt okoztunk, akkor meg kell térítenünk az általunk okozott kárt, még hozzá magunktól, mindenféle külön felszólítás vagy bírói végzés nélkül. Az ószövetségi törvények részletesen szabályozták azt, hogy milyen esetekben kellett ugyanannyit fizetni, mint amekkora az általunk okozott kár volt, és mikor kellett a kétszeresét vagy a négyszeresét fizetni. Nem akarok törvényeskedni, bár az ilyen típusú bibliai törvényeket ugyanolyan iránymutatónak tartom, mint az üdvösségre vonatkozó kijelentéseket, ezért az t mondom, ha nem is tartunk számon minden mózesi törvényt és különbségtételt, azzal mindenképpen tartozunk, hogy az általunk okozott kárt megtérítsük. Ez hozzá tartozik a bűnrendezéshez. És hogy az emberi gyarlóságunk miatti további károkat kikerülhessük, érdemes ezt is tanúk jelenlétében rendezni.

Ha anyagi kár származott a bűnünkből, annak a rendezése viszonylag egyértelmű, és reálisan kivitelezhető. Pénz kell hozzá, munka vagy valamilyen valóságos dolog, ami miattunk elveszett vagy tönkrement, ha nem is azonnal, de megegyezéssel előbb-utóbb az ilyen jellegű károkat tudjuk rendezni. Azonban nem csak anyagi károkat okoz a bűn. Mert ha a bűnünk árt és kárt okoz valaki más becsületében, jó hírében, pozitív megítélésében, kapcsolataiban, akkor az ilyen károkat pénzzel szinte lehetetlen helyrehozni. Sajnos éppen az ilyen jellegű károk maradnak legtöbbször helyrehozhatatlanok, de amit lehet, meg kell próbálnunk ezen

a téren is, mert tartozunk ezzel Istennek éppúgy, mint aki ellen vétettünk. Ha például valakiről rosszat mondtunk vagy pletykáltunk, akkor azoknak, akik hallották, mondjuk el, hogy nem volt igaz, amit mondtunk. Ha miattunk megromlott két ember kapcsolata, akkor keressük fel őket, és valljuk be a bűneinket, és mondjuk el, hogy mi tehetünk a kialakult helyzetről, ne egymásra haragudjanak, hanem jogosan ránk, és nekünk bocsássanak meg. Ha miattunk valaki rossz színben tűnt fel mások szemében, keressük fel minden érintettet, és vállaljuk fel a bűnünket előttük is, és igazoljuk azt, aki miattunk erkölcsi kárt szenvedett. Higgyük el, hihetetlenül sokat lehet ezzel a becsületes és igazán krisztusi hozzáállással javítani a bűneink miatt kialakult rossz helyzetekben és kapcsolatokban, ráadásul egy nagy bizonyásgtétel ez Isten kegyelme és helyreállító munkája mellett is.

Egyetlen fontos és bátorító ígét szeretnék még ezzel kapcsolatban idézni, ez a **Példabeszédek 16:6**:

Szeretettel és hűséggel jóvá lehet tenni a bűnt.

6. LÉPÉS: EL KELL HAGYUNK A BŰNT!

Ez az utolsó, de az előzőekkel ugyanolyan fajsúlyú lépése a bűnrendezésnek. Ugyanis vannak olyanok, akik éveken-évtizedeken keresztül vallják meg ugyanazokat a bűnöket. Mindig ugyanabban buknak el, és mindig ugyanazért kell bocsánatot kérniük. Hát ennyire gyenge lenne a mi Istenünk? Ennyit érne a váltságshalála – hogy mi csak bocsánatokat kapjunk újra és újra, valóságos szabadulást és szabadságot már nem?!

A valódi bűnbánattal és bűnbocsánattal az is együtt jár, hogy elhagyjuk a bűnt, mert megutáljuk és tudatosan ellene állunk! Bezárunk a bűn előtt minden belépési pontot az életünkben. Itt fejeződik be a konkrét bűnös cselekedettel szembeni harcunk. Ebben az életben, a testünk romlandósága miatt ki vagyunk téve a kísértéseknek, és eleshetünk. De nem ez a baj! Hanem az, ha folyamatosan a földön hasalunk, ha egy életen át csak kérjük a bocsánatot, de soha nem szabadulunk és soha nem változunk, ha a bűnök megkötöznek és hatalmuk alatt tartanak. De ez nem a krisztusi állapot, ez nem a fiúság állapota! A fiakra az jellemző, hogy fehér ruhában járnak, ami ha be is koszolódik, ki lehet mosni, de soha nem bújnak vissza a trágyás béres-ruhába! Megmossák, ha kell naponként az életüket a Bárány vérében – ahogy a Biblia ezt nevezi. Nem megtérni és újonnan születni kell naponta, hanem az új életünket tisztán tartani!

7. A GYÓNÁS INTÉZMÉNYE

Ez az utolsó témakör, amit itt meg kell tárgyalnunk. A protestáns gyülekezetekben ezzel kapcsolatban nagy ellenállás és félreértés van, pedig egy fontos és biblikus alapelvről van szó, aminek nagyon gyakorlati következménye van. A „gyónás” a mások előtti bűnvallás. Az alapige a **Jakab 5:16**:

Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Mi, protestánsok, nem sokszor valljuk meg bűneinket egymás előtt. (Most nem arról van szó, amiről az előbb beszéltünk, hogy bocsánatot kell kérnünk attól, aki ellen vétkeztünk.) Elvégre nem vagyunk katolikusok – mondják némelyek – akiknek gyónniuk kell! És be kell ismernünk őszintén, hogy a gyónást eleve valamiféle bibliaellenes középkori szertartásnak képzeljük, csak azért, mert mi soha nem csináltuk, és bele sem gondolunk abba, hogy bizony vannak olyan ősi egyházi tradíciók, amelyek mögött nagyon lényeges bibliai igazságok állnak. És ez is ilyen! Meggyőződésem, hogy ez is egy azok közül a bibliai igazságok közül, amelyeket helyre kell állítanunk ahhoz, hogy gyülekezeteink erőre kapjanak végre!

Minden bűn gyökere a gőg. Minden bűn abból fakad, hogy a magam ura vagyok, jogom van önmagamhoz, jogom van vágyakozni és gyűlölni, tenni valamit vagy nem tenni. Az ember bűne és gonoszsága, hogy olyanná akar lenni, mint Isten. Milyen magasra emelkedik az ember, amikor bűnt követ el: egészen Isten fölé! De bűnvallást tenni a testvérem előtt: az a legeslegmélyebb megaláztatás. Fájdalmat okoz, lealacsonyít, rettenetes csapást mér a gőg bűnére. Ott állni a testvérem előtt bűnösként: alig elviselhető gyalázat. Megvallani *előtte* azt, amit elkövettem, amit gondoltam, mondtam vagy tettem, akár ellene, akár másvalaki vagy Isten ellen – ezt nagyon nehéz megtenni. Kimondani egy másik ember előtt, hogy mennyire

gyenge, gyarló, sőt, néha undorító, csalódást okozó, kegyetlen vagy szívtelen vagyok – ez óriási csapás a gőgnek és a titokban megbújó bűnöknek! Mennyire meg kell üresítenem önmagam ehhez! Pedig enélkül nincs bocsánat! Enélkül a bűn rendezetlenül marad, mert maga a bűnös szív, ott a mélyben háborítatlan maradhat. Isten csak azt a bűnvallást veszi komolyan, amit maga a bűnvalló is komolyan vesz és mélyen megbán.

A **János 20:23-ban** Jézus azt ígéri a tanítványainak – így nekünk is:

Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

Az evangélium lényege az, hogy Krisztus test szerint a testvérünké lett, hogy higgyünk neki. Krisztusban az Isten szeretete jött el a bűnösökhöz, akihez az emberek bátran odamehettek bűnösökként: sőt, csakis bűnösökként kaphattak segítséget! Az Ő jelenlétében megszűnt minden tettetés! És Krisztus gyülekezetének ebben az igazságban kellene élnie. Ő ezért adott hatalmat az övéinek, hogy meghallgassák a bűnösök bűnvallását, és az Ő nevében bocsánatot hirdessenek. Ezáltal Krisztus áldássá tette számunkra a gyülekezetet, és benne testvérünket. És ezáltal lehet csak valóban egy test Krisztus gyülekezte: ha nemcsak az Isten dicsőítésében egyek, hanem bűnbánó bűnösökként is közösségük van egymással. Letérdelek a testvérem elé, hogy előtte vállaljam meg bűnömöt - nem neki, ahogyan a bocsánatot sem ő adja, hanem Istennek – de előtte. És a testvérem ekkor már Krisztust képviseli. Előtte már bátran lehetek bűnös, az, aki valójában vagyok, hiszen Jézus Krisztus irgalmassága uralkodik közöttünk. És a testvérem Krisztus nevében hallgatja bűnvallásomat és Krisztus nevében mondja ki a bűneimre bocsánatot. Így a bűnvallással *közösséghez* jutok: immár nem névleges, hanem valódi közösségre. Mert a ki nem mondott és be nem ismert bűn mindig elválaszt és kiszakít a közösségből, de a bűnvallás, a bűnösök őszinte közössége mindig közösséghez juttat. Hiszen a másik is ugyanolyan Istenre szoruló ember, mint én!

Természetesen nem kell az egész gyülekezet előtt minden bűnt megvallani, mert annak a testvéremnek személyében, aki előtt bűneimet „meggyónom”, és aki bűneim bocsánatát megerősíti, az egész gyülekezettel állok szemben. Ő a gyülekezetet képviseli. A vele való közösségben immár az egész gyülekezettel találtam közösségre, hiszen itt senki sem a maga nevében, a maga hatalmából cselekszik, hanem csakis Jézus Krisztus megbízásából és az Ő hatalma által.

És van még egy kimondhatatlanul nagy és nagyon-nagyon gyakorlati áldása ennek a „gyónásnak”: a bűnvallással BIZONYOSSÁGRA is jutok. Vajon hogy lehet az, hogy Istennek, aki szent, bűn nélkül való, sőt bűnt gyűlölő, aki igaz bírja a gonosznak, ellensége az engedetlennek, könnyebb megvallani a bűneimet, mint a testvéremnek, aki ugyanolyan bűnös mint én? Vajon nem azért - és ez úgy gondolom, nagyon súlyos, de nagyon valós veszély - mert gyakran csak áltattam magam, hogy Isten színe előtt teszek bűnvallást - holott csak beidegződött vallásgyakorlatot végeztem, a bűneimet csak magamnak vallottam be és bocsánatot is csak a lelkiismeretem adott Isten nevében. Vajon nem ez okozza az állandó visszaesést a bűnbe, az erőtleniséget a krisztusi engedelmességre, vajon nem ezért nem tapasztalom meg a megbocsátás felszabadító örömét, vajon nem ezért ugyanolyan az életem, és életemben ugyanazokkal a bűnökkel küszködök, amelyeket minden nap megvallok és megbocsátok? Nem lehet, hogy csak a szavaimat viszem az Isten elé, de a szívemet és a bűneimet nem - és így mégsem az Isten bűnbocsánatából, hanem az önmagamnak adott vallásos fölmentésből élek erőtlenül és ugyanolyan bűnösen, mint a bűnvallásom előtt? - Ámde akkor ki biztosíthat arról, hogy a bűnvallásban és a bűnbocsánatban csakugyan az élő Istennel van találkozásom? Isten a testvérem által ad erre bizonyosságot. Ha a bűneimet előtte vallom meg, tudom, hogy nem vagyok egyedül, és az ő jelenlétének valóságában Isten jelenlétét tapasztalhatom meg. Ez is egy a nekünk adott ígéretek közül:

Ahol ketten vagy hárman egybegyűltek az én nevemben, ott vagyok köztetek. (Máté 18:20)

És ez érvényes akkor is, amikor bűnvallásra és bűnbánatra gyűlik össze az a két-három ember! Ha a testvérem is jelen van, a bűnt napvilágra kell hoznom, de akkor nem csak a bűn, hanem Isten jelenléte is

teljesen valóságos lesz a testvérem által, aki ott, abban a közösségben Jézus Krisztust képviseli, hiszen a gyülekezetnek a tagja, Krisztus Testének része!

És a legutolsó igeszakasz, amiről még beszélünk kell, épp ennek az előzménye, a **Máté 18:15-18**:

Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt. Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldok a földön, oldva lesz a mennyben is.

Ezt a szakaszt mi az intésre szoktuk értelmezni, de a helyreállítás minden dimenziójára ugyanúgy érvényes. A bűnrendezésre és az átkok alóli szabadulásra is. Vagyis nem kell mindent azonnal a gyülekezet előtt megvallani. Kezdjük el a személyes Istennel való közösségünkben rendezni az életünket. Ha nem érezzük Isten felszabadító erejét, ha nem szűnnek meg az átkok, ha nem tudunk győzni a bűnök felett egyedül, akkor hívunk segítséget. Ha úgy sem megy, hívjuk a véneket, vagy akár az egész gyülekezetet. Isten a folyamathoz ígérte a megoldást, nem az egyes állomásaihoz. Legtöbbször működik anélkül is, hogy másokat bevonjunk az életünk rendezésébe, hiszen Isten a megtérő bűnöst nem akarja fölöslegesen megszégyeníteni mások előtt is. Azonban van úgy, hogy csak akkor nyerjük el a szabadulást, ha végigjárjuk ezt az egész folyamatot, egészen a gyülekezet előtti bűnrendezésig. De mindenképpen tartsuk be a sorrendet.

7. HOGYAN SZABADULHATUNK?

Láttuk, hogy az engedetlenségünk, azaz a cselekedeteink által mennyi átok jöhet be az életünkbe. Hogyan lehet ezeket az átkokat megtörni? A legfontosabb azt megértenünk, hogy NEM cselekedetekkel, hanem HITTEL! Mi nem tudjuk az átkokat kiűzni az életünkéből, mert ha kicsukjuk őket az ajtón, akkor visszajönnek az ablakon. Azt is könnyű belátni, hogy ha ezeket az ígéket nekünk kellene mindet beteljesítenünk, akkor végünk lenne. Ez nem ment még az ószeövetségi szenteknek sem. De a názáreti Jézus Krisztus éppen ezért halt meg a kereszten, hogy megmentsen bennünket az életünk minden átkától! Emlékezzünk arra az ígére, amit az elején olvastunk a **Galata 3:13-14**-ből:

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” – azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.

Jézus Krisztus a Golgotán egyszer s mindenkorra elcserélte a mi átkainkat a saját áldásaira! Minden átok, amelynek jogosan ránk kellett volna szállnia, Jézusra szállt, és minden áldás, ami Őt illette volna meg, most minket illet. De hogyan tudjuk birtokba venni ezt a cserét? Hét lépést kell ehhez megtennünk:

1. Először is hidd el, hogy Jézus Krisztus Isten Messiása, aki azért halt meg kétezer évvel ezelőtt a kereszten, hogy a te bűneidet és átkaidat elvegye és neked új életet adjon. Ezzel együtt pedig valld meg, hogy Jézus Krisztus váltságát magadra nézve érvényesnek tartod és elfogadod.

A **Róma 10:9-10**-ben ez áll: Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.

A hit és a hitvallás mindig együtt jár! Nincs olyan hit, amit nem vallunk meg, és nincs olyan hitvallás, amely mögött nincs hit.

2. Meg kell térned!

A megtérés egy nagyon határozott döntés, amit kizárólag te hozhatsz meg a saját életeddel kapcsolatosan. Ez pedig abban áll, hogy abba kell hagynod az Isten elleni lázadást és közömbösséget, és teljes mértékben és feltétel nélkül alárendeled magad Isten tekintélyének és akaratának. Ez egy behódolás megszüntetése, és egy másik behódolás megkezdése. A Sátánnak, a bűnnek, az önzésnek való behódolást kell abbahagyni, és helyette Isten előtt kell behódolni!

A Biblia nem tud olyan hitről, amelyet nem előz meg megtérés! Egyszerűen megtérés nélkül nincs valóságos hit! Sok ember küzd a hitetlenséggel azért, mert nem töltötte be a hit egyetlen előfeltételét, a megtérést. Az Úr Jézus mondja a **Márk 1:15**-ben:

„Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!”

3. Kérd Isten bocsánatát a bűneidre!

Az a nagy akadály, amely visszatartja Isten áldásait az életünkben, a megbocsátatlanul maradt bűn. Isten egyszer s mindenkorra gondoskodott arról, hogy minden bűnünkre bocsánatot nyerjünk, de ezt is érvényesíteni kell. Ez egy olyan korlátlan értékű csekk, amit be kell váltanunk, mégpedig azért, hogy elkérjük. Az **1János 1:9** ezt mondja:

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.

Látjátok, nekünk egyetlen feltételt kell teljesítenünk ahhoz, hogy minden bűnünk megbocsáttassék és minden gonoszságtól megtisztíttassunk: meg kell vallanunk Istennek. Ha ezt megtesszük, Isten a szavát adta, hogy megbocsát és megtisztít. De ehhez komolyan kell venni a bűnt annyira, hogy Isten előtt néven kell nevezni. Nem elég úgy általánosságban „bűnösnek” lenni, ki kell mondani, hogy loptam, hazudtam, megcsaltam a feleségem, visszaéltem a bizalommal, rossz hírt terjesztettem, becstelenségül viselkedtem, képmutató voltam – csak Pál apostol legalább száz féle bűnt konkrétan megnevez a bűnlistákban. Valld meg bűneidet, és Isten meg fog bocsátani!

4. Neked is meg kell bocsátanod mindenkinek, aki vétkezett ellened vagy ártott neked!

Isten áldásait visszatartó másik nagy akadály, hogy Isten bocsánatát és irgalmát elvárjuk, amikor a mi bűneinkről van szó, de mi nem bocsátunk meg és nem irgalmazunk, amikor mások bűneiről van szó. Pedig a Biblia ezt tanítja a **Márk 11:25-26**-ban:

És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. Ha viszont ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket!

Van Jézusnak egy példázata arról az emberről, aki tízezer talentummal tartozott a királynak, aki elengedte ezt az adósságot. Azonban ez az ember nem engedte el az ő adósának a 100 dénárt. Tudjátok, mekkora volt a különbség a két adósság között? Egy talentum 60 mina volt. Egy mina 60 sekel. És egy sekel 4 dénár. Tehát a talentum és a dénár közötti váltószám: 14.400. Egy talentum = 14.400 dénár. Tehát az ember adósa kb. másfélmilliomod részével tartozott neki, mint ő a királynak. Fordítsuk le még egyszerűbben: ez az ember tartozott a királynak másfél millió forinttal, és ezt a király elengedte neki. Az ő felebarátja pedig tartozott neki 1 Ft-tal. És mert nem adta meg az 1 Ft-ot, elment és megverte és börtönbe záratta az 1 Ft-os adóst. Pedig neki másfélmilliót engedtek el. Tudjátok mi lett a jutalma ennek az embernek? „Haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknak.” Majd hozzátette Jézus: „Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenkinek az ő atyjafiának.” A **Máté 18**-ban találjuk meg ezt a részt a Bibliában.

Nos, Isten könyörül rajtunk, mert szeret. De ebből annak kell akadnia, hogy te is könyörölsz másokon. Ha ez nem történik meg, az átkok rajtad maradnak, és Isten ítéletre küld! Most kezd el sorolni azokat a neveket, akiknek te megbocsáthatsz. És miután megbocsátottál nekik, viselkedj is úgy velük szemben!

Engedd el az adósságaikat, légy nagyvonalú és többé meg se említsd, amit a károdra tettek. Mert Isten is így cselekszik veled.

5. Vess ki az életedből mindent, ami a bűnhöz és az átkot hozó dolgokhoz köt!

Ez azt jelenti, hogy be kell zárni minden olyan ajtót, amely a Sátán előtt még nyitva áll az életünkben! A **2Korintus 6:14-18**-ban ezt mondja Pál apostol:

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ki kell dobnod minden okkult könyvet, minden bálványt, minden olyan tárgyat, ami a bűn eszköze! Azt jelenti, hogy el kell szakadnod azoktól a barátaidtól, akik a bűnbe visznek! Vannak helyek, ahova többé nem mehetsz! Vannak filmek, amiket többé nem nézhetsz! Vannak olyan dolgok, amiket többé nem tehetsz! Az, hogy lebontod a falat, ami elválasztott Istentől, egyben azt is jelenti, hogy áthatolhatatlan falat építesz magad és a bűn közé! Nem szolgálhattok két Úrnak! De Isten azt ígéri, hogy ha elszakítjátok magatokat a gonoszságtól, akkor Ő fiaivá fogad benneteket!

6. Hittel imádkozz szabadulásért!

Csak az első öt lépés után tudsz olyan hittel imádkozni konkrét szabadulásért, amely működésbe is hozhatja Isten mennyei akaratát! Ha az eddigieket megtetted, akkor nincs más hátra, mint elkérni és átvenni a szabadulást, a gyógyulást és az áldásokat. Ennek a módja a hitből fakadó imádság. Jézus a **Márk 11:24**-ben kijelenti:

„Higgyétek el, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”

7. Ezután járj és élj a hited szerint!

Lehet, hogy nem fogsz azonnal változásokat tapasztalni a körülményeidben. De abban biztos vagyok, hogy ha ezeket a lépéseket végigjárod, azonnali változásokat fogsz tapasztalni önmagadban! Mert Isten elkezdi átformálni az életedet! Ne félj, előbb-utóbb a környezettedben is látni fogod a változást, mert Isten áldásai fognak a bűn átkai helyébe beköltözni. Az áldások pedig nagyon is valóságosak – ezeket is meg lehet találni a Bibliában, sok-sok helyen. Ha csak az **5Mózes 28**-at nézzük, akkor a felmagasztalás, a bővölködés, a termékenység, a győzelem, az egészség, az Isten jóindulata, az emberek előtti kedvesség mind-mind megjelenik az életedben. Egyszerűen rád már más törvények érvényesek, te már nem a sötétségben, hanem a világosságban jársz, abban a világosságban, amelyet az élő Isten ad neked! Ez Isten akarata a te életedben is! Jézus Krisztus azt mondta saját magáról: „én azért jöttem, hogy életetek legyen és bővölködjetek!” Gyere hát ki az átkok alól, és vedd birtokba Isten áldásait!